

VERSLISTA

verslista@googlegroups.com

GONDOLATOK KÉPZŐMŰVÉSZETI ALKOTÁSOKRA

Paál László: Erdei út

Kutasi Horváth Katalin: Ösvényé válók

Végtelenített erdei úton
Szökken az emlék, kerget a vágy.
Fény ágbogában futrinka táncol,
Rigófütyt árad lombokon át.
Zörren a sűrű, rezzen a lelke,
Elnyeli léptem a fa levele.
Árnyékká válok, nyúlok a nappal,
Elárul mégis egy jajduló ág.

Érzem, hogy mászom a fatörzsön feljebb,
Fellegeket érint sebzett tenyerem.
Tüdőmmel tisztul jelenem átka,
Könnyebbé lesz a nem kívánt teher,
Frissül vérerem, szívem kitágul,
Szabadnak hiszem a képzeletem.

Ősz kergetőzik surranó széllel,
Rozsdát is szétszór, pereg a múlt,
Mégis a jelenben lépdelek egyre,
Gallyakon reményt sző, csillan a hit,
Ezüstös pókszál arcom simítja,
Szaggatom mégis, úz a sok Nincs...

Kövek merednek, amerre járok,
Ki tudja, mióta porladnak már.
Figyelik bágyadt mosolyom titkát:
Egyszerre hasadtunk darabokra szét.

Szűkül az ösvény, csalántól égek,
Messze csal mégis a merengő fény.
Üzen a Messze, már majdnem értem,
Tollak közt borzolódik a felismerés.
Ha elrepül tőlem, megkeresem majd,
Eljövök, hogy úton - s ne utadban - legyek.

Végtelenített erdei úton
Battyogok vissza, a Muszáj vezet,
Árnyékom tűnik, esteledik már,
Bagoly les mélán, prédát keres.
Vagy ösvénnyé válok, szolgálom célod,
Maradok mégis, s vezetlek, míg lehet.

Mukli Ágnes: Egyedül...

Hajnalégre hosszú út szalad,
fáknak suta ágain hegek,
megárvult csönd fakad a fák közt,
hallgatózó lelkemen veret.

Zengve szárnyal cinegék dala.
Zöld lombokon friss idill rebben,
félő fülemüledal hevít,
édes a hajléka itt, bennem.

Nyírfákon reszkető suttogás,
levélfodrokon furcsa neszek,
futamok, lassú adagio,
időtlen, csacsogó képzetek.

Gyalogolok keskeny út porán,
szívem doboló vidám vadóc,
tánca léptemen balra, jobbra,
őszi füzéren tüzes kanóc.

Vérrubin csipkebokor ágon,
vadrózsát ringtató nyári dal,
szél süvít át az őszi fákon,
csendemet kergetve marasztal.

Ordas Andrea: Mamóka-allé

Amikor a kis vidéki házba költözött, eleinte bosszús voltam. Messze van, 2 órát kellett utazni hozzá vonattal, ebből 35 perc a csatlakozás, és onnan még egy bő fél óra séta az elhagyatott allén át. Eleinte csak kérte, hogy ne, később kifejezetten megsértődött, ha autóval mentünk hozzá. Pedig úgy ott voltunk alig egy óra alatt, és így is letudtuk. Aztán egyszer a férjem valami kiküldetésen volt, én pedig már két hónapja nem láttam Nagykámat. Nem is hívott telefonon sem, pedig ezért vet-tük neki a mobilt, amit gyorsan megtanult kezelni. Olyan simogatós volt, ahogy ő hívta. „Ha megtanultam lánykoromban a gyors- és gépírást, a háború alatt a kódfejtést, akkor egy kis simogatást ne tudnék megtanulni?”

Igaz, az utóbbi időben inkább csak felhívtam, megkérdeztem, hogy van, kicsit talán oda sem figyeltem, mit mondott, hisz csak a szokásos volt: „Jöhetnétek gyakrabban, egyszer itt is alhatnátok, olyan jó lenne beszélgetni. Gondolkodni együtt, mint gyerekkorodban, a Balaton partján, a fák alatt sétálva”. De erre nem volt időm. Ugyan a fiam már befejezte az egyetemet, de most azon kell dolgozni, hogy a gyerekek lakása legyen, meg kell venni neki mindent, ami az életkezdéshez kell. Amikor meglátogattuk, eltöltöttünk nála 1-1,5 órát, ezalatt megebédeltünk, megettük a sütit, és már indultunk is.

De most, hogy nem volt autó - a gyerek a barátnőjénél, a telefon pedig tegnap óta a „hívott szám pillanatnyilag nem kapcsolható”-t ismételtgette -, döntöttem. Megyek vonattal és gyalog. A vonaton egy tündéri kislánnyal barátkoztam össze, anyukájával pont ott szállt át, ahol én. Rájöttem, ez a kislány éppen olyan kis cserfes, nyitott, mosolygós, mint én voltam, mikor a nyarakat Nagykámmal töltöttem. A kis Rozi mondta, hogy Pesten voltak egy hetet, de mennek haza, és már alig várja, hogy találkozzon Mamókával. Kérdőn néztem az anyukájára, ő mesélte el, hogy a pár éve a szomszédba költözött 80 éves nénit hívja így a kislánya. Megdöbbsentem. Nagykámat én hívtam így kislány koromban. Rozika nagyon elfáradt az úton, de követelte, hogy gyalog menjenek, a „Mamóka-allé”-n, hiszen az pont a háza előtt ér véget, az aszfaltos út pedig

csak kerülővel érinti a házat. „A jóéjt-puszis mesém akarom, meg az Álommanót, meg a Tündér Lalát!” Ezek voltak az én kislánykori meséim is, a fiamnak is ezeket adtam tovább.

De Rozi anyukája is fáradt volt, így megígértem, hogy majd én végigmegyek a „Mamóka-allé”-n, és holnap majd átsétálunk a mesékkal. Csodás út volt. Felidéztem magamban minden pillanatát a gyermekkori kirándulásoknak, a sok bölcs mesének, a makkipipának, amit gyakran faragtunk, és újra rácsodálkoztam a nap és a szél huncutságára, amint a levelekkel játszottak. Ezeket a nagyvárosi hajtás mellett el is felejtettem. Elhátároztam, hogy ezentúl Nagyikámhoz mindig így jövök. Mamókám mintha ott sétált volna mellettem. Szinte beszélgettünk, láttam csillogó huncut csodás kék szemét, kreol, majdnem ráncatlan bőrét, és azt vettem észre, hogy már szinte futok, hogy újra láthassam.

„Nagy! Nagyikám” - kiabáltam, miközben a csengőt nyomtam a faluszéli kis ház kerítése előtt. „Mamókám!” De csak a csend felelt. A szívem nem is kalapált, hanem dörömbölt a mellkasomban, miközben előkotor- tam a kulcsot, amit akkor adott, amikor eladta a pesti lakást, és ideköltözött a világ végére. Kicsit nehezen fordult a kulcs a zárban, hisz még egyszer sem használtam, de bejutottam a kertbe, és csodálkoztam ki- sé. Az előkertben kókadoztak a virágok, mintha pár nap óta nem locsol- ták volna őket. Különben minden rendben volt.

Nagyikám régóta erre vágyott, kis kert, virágokkal, gyümölcsfákkal, konyhakerttel. Nem szerette a nagyvárost, de megszokta. A szülei vi- ttek Pestre, nem volt választása, és amíg azt látta, hogy szükség van rá, maradt is. Mikor már nemhogy az unokák, de a dédunokák is jó úton vol- tak, visszavonult. Eleinte nem örülünk, nem szaladhattunk fel hozzá, ha bármire szükségünk volt. Akár csak egy ölelésre, vagy a gyerekeknek egy kis kölcsönre pár napra, míg megkapják az ösztöndíjat, vagy a nyári gyakorlatra járó fizut. Aztán már csak a sátoros ünnepeken látogattuk, vagy hoztuk ki hozzánk. Volt, hogy csak felszóltunk a kaputelefonon. Ekkor döntött úgy, hogy eladja a pesti lakást, és lejött ide. Bekötte- tük a gázt a víz és a villany mellé, megkapta a mobilt, és nem firtattuk, hogy

a többi pénzzel mi lett. Mindannyian jól voltunk anyagilag, a családi cég jól termelt, de azért sokat kellett dolgozni, hogy a legfiatalabb generációnak is meglegyen mindene.

A házba könnyen bejutottam, ott nem volt kulcsra zárva az ajtó. Itt is csend és rend fogadott a hűvös konyhában. Ez a csend most nem esett jól. Óvatosan nyitottam az étkezőbe, majd a nappaliba, már csak a háló volt hátra. Közben kissé besötétedett, a félhomályban pedig elbizonytalanodtam. „Mamóka, Ancsi vagyok, itthon vagy?”

Otthon volt. Aludt. Imára kulcsolta két kezét, és mosoly bujkált az ajkán. De nem ébredt fel többé. Elkéstem. A mobiltelefon ott pihent az ágy mellett, az olvasószelekrényen lemerülve. Hívtam az ügyeletet, és vártam. A konyhában kapcsoltam fel a villanyt, hogy lássák, van valaki a házban, majd odaültem, Mamókám mellé, és szép lassan mesélni kezdtem neki, be akartam pótolni mindent, amit eddig a nagy rohanásban elmulasztottam. A végén, ahogy ő tette annakidején, elmondtam az Álommanót, mert már csak erre emlékeztem fejből:

Álom manó jár most erre
Álomport hint a szemedre,
Álom manó vigyáz már rád,
Kimehet már a Mamókád!

Természetesen úgy fejeztem be, hogy kimehet már az Ancsikád. De ott maradtam és fogtam a kezét.

Másnap átmentem Rozihoz, de még nem tudtam, hogy mondjam el neki. Anyukája fogadott, és látta az arcomon, így nem is kellett mondanom semmit.

Ott temettük el őt a „Mamóka-allé”-ban. Ez volt a végakarata. Rozika végig fogta a kezem, és vigasztalt. „Ő a mi Mamókánk, és bármerre megyünk a nagyvilágban, ha erdei útra lelünk, ő mindig ott lesz velünk, és vigyázni fog ránk!”

A maradék pénzből elintéztam az önkormányzatnál, hogy a kis ház felé vezető utat most is így hívják: Mamóka-allé.

Mukli Ágnes: Édes magány

Énekelj kedvesem, kedvesem,
engedj tenyeredből éjt ennem.
Édes éjszakán neked vagyok
lelkedben csöndesült angyalod.

Ha erdőben jársz, utam legyél,
nyárfán zizegő dal, költemény,
messze hangzó szélbe szótt hiány,
bús dallam pacsirta panaszáján.

Csak egyszer engedj keservedhez
közel, mosolyod megkeresnem,
akkor tűzben égnek a lombok,
s rőt avarban forog a világ.

Kutasi Horváth Katalin: Levelekkel hullok

Dante-utódként erdőbe értem,
Úgy tűnik, nem sötét - rejtelmes tán.
Utam kerestem, kusza volt minden,
Hirtelen ráleltem, álmodtam, lehet.
Látom a végét, nem rohanok már,
Komótosan lépdelek, várnak a hegyek,
Ha véget ér egykor a rám szabott ösvény,
Csillagokba lépek, megbékél szívem.
Ha utamba áll egy bestia árnyék,
Átugrom könnyedén, hadakozni kár,
Félrehúzom a lombkoronákat,
Feltörő fényben eloszlik az árny.

Ha levél aranylik a fák sűrűjében,
Elém vetíti a közelgő telet,
Tudom, hogy megújul
Minden, amit látok,
Ám én elmúlok,
S más nézi majd
A fakadó rügyet.
Sétámat nyújtom,
Húzom a percet,
Magamba szívom
Az üde reményt,
Vége lesz mégis,
Megérkezem majd,
Messzire sodor a suhanó szél.
Ha el is felednek, itt voltam mégis,
Levelekkel hullok, s tán rám lépsz te is...

Szabó Eszter Helka: Bugyuta dal az erdei útról

Az erdei utak nem sokat változnak.
Századok telhetnek, ugyanúgy árnyasak.
A fény, ahogy a cikcakkos útra rávetül,
A tudat puzzle-jából új egész épül.

Fák tömege vesz körül, mégsem fulladok.
Emberek közt érzem csak, hogy meghalok.
Furcsa: az ösvény hogy adhat távlatot?
Sohasem látom, az út merre kanyarog.

Magasság és mélység egymásba játszik.
Kihívás így eljutni egy menedékházig.
Kilátóhoz és szakadékhöz is érhetek,
Nem tudom, e varázslatból mire ébredek.

Talán erdők voltak a legelső templomok.
Érzem a bennük bolyongó, hívő lelkeket.
Fénysugár lettem. Oltárán a Nap feláldozott.

Petres Katalin: Akrosztichon
(Paál László: Erdei út)

Porszemeken csillog a fény,
az erdei út vajon hová vezet,
árnyéka sudár, égisz fáknek
lebegne tarkán az ösvényen.

Leereszti ecsetjét a festő,
álommá szőtte a vásznon
színes valóság varázsát,
lengeti a szél a lombokat,
ódát dalolnak a madarak.

(A festő vallomása)

Ezerszer megjártam már
rejtelmes erdei ösvényeit,
de újra és újra elém tárta
elképesztő, csodás titkait,
ismeretlen, örök harcait,

úgy vágytam megmutatni
tisztító gyógy-varázsait.

Czégény Nagy Erzsébet: Emlék

Fák, lombok, fények.
Bennem susogtok,
Bennetek élek.

Fénysújtás remeg
ágotok között,
lépteim alatt
rőt levél zörög.
Emléket idéztek;

Borzas felhőket
fésült a nap,
fák tövében
egy gyík szaladt,
szoknyám lebbent
az őszi szélben,
szemem lángra gyúlt
szemed tüzeiben.
S életre kelt
körülünk a faszor,
elrejtett bennünket
útszéli bokor,
s botor dadogásunknak
a vége az lett,
hogy forró ajkad
ajkamra tévedt.

Meghíztak azóta
az út menti fák,
törzsükön sütkérezik
a gyíkcsalád,
lábnyomom magánya
zizzen az avaron,
egy dalt dúdol a szél
szívemben monoton.

Varga Katalin: Őrizzük meg

Téli fehérbe öltöznek a fák, hó ropog.
Erdők alja őrzi békésen a sok lányomot.
Tavasszal életre kel minden, ez megújulás.
Rügyek pattannak, a fák ága most csupa virág.
Szűrt napsütésben nyáron koncertet ad sok madár.
Kirándulásra csábít most az ezerarcú táj.
Ősszel fanyar illatú avarban gázol lábunk.
Hulló levelek színorgiája elénk tárul.
Őrizzük meg hát erdeinket, az élő csodát!
Ne pusztítsuk el ezt a szépséget, a sok-sok fát!
Földünk összefogást vár most mi tőlünk, emberek.
Óvjuk, védjük, szeressük együtt a természetet!

Dobrosi Andrea: Út menti fény

Arany pompa fut az erdőn,
az út menti fény,
mint kis ér,
kísér.

Csodát suhint rám a szél,
a nap,
ahogy az égre feljön,

s még talán ott az őz lábnyoma,
benne látom a hangyát,
ahogy azon inal át.

A fák tövét gombafejek lepik,
azon néhány pillangó melegít,
s hirtelen elrebbenek a nyárral,

nyírrrel,
fenyvesekkel,
ezernyi bogárral.

Felettem húz el egy madárraj,
leülök egy rönkre,
messze nézek,
belém botlik a fény,
s szól:

lásd,
lassan itt az őszi igézet,
de véd magadba jól,
ne feledd a szépet,
ahogy a Mindenséget öleled,
úgy ölel át téged!

Dél Tamás: Útra-való

- Micsoda hajnali
fény dereng
hátadon,
ösvény-gyerek!
- Piroska lépteinek nyoma az.
- No meg a farkasnak...
- Látod-e kövek helyét?
Sír is a Bádogember,
ha belelép.
Azokat én adtam.
Attól hasad a hasad.
- S a sárga út
így nem lesz hiányos?

- Hogyan élesedhetne
a Szalmabábu esze,
ha utam nem lenne
olyan talányos? -

Itt kaphat a gyáva oroszlán is
bátorságot.

- No meg a ruhásszekrény...

- Bizony én
tanúja voltam

jó pár boszorkány perének:
Tűzpróbája a kemencének.

- Megint az a
mézeskalácsos sztori...

Mi már kinőttünk a mesékből!
Sorry!

- Érdekes!

Ahol én áthaladok,
az a Százholdas pagony ott.

Jancsi első vitézi tettét:

a zsványtanya

kiégett helyét

itt őrzöm rég.

Olvasmánynak kötelező?!

De újra élni,

már nincs több idő?

**Friss irodalmi pályázatok a Poéta Irodalmi Portálon:
<http://www.poeta.hu/>**

Szabó Eszter Helka: eltévedtem

elindultam egy ösvényen itt nincsenek turistajelek gőzöm sincs merre vezet egy éles kanyar van előttem a kíváncsiság mögé néznie elbújtak előlem az állatok érzem a bundájuk alatt a bőr kipárolgását hallani vélem ahogy az öreg fákban araszolnak a férgek mikor már elhinném hogy megérkeztem végleg akkor száll fel előttem egy madár talán harkály beleunt a gyógyításba azt is meg lehet unni azt mondják kiégett az ösvény tovább kanyarog hiába hiszem hogy egyre fogy ugyan ki törődik a szilfaerdő olyan jelentéktelen pontjával mint én most úgy érzem ennek az útnak sosem lesz vége járok csak egyre körbe mint Micimackó most is ugyanitt toporgok a nyár belezuhant az ősz feneketlen szakadékába a fáknak nincs mélysége csak magassága idehallatszik az erdő mélyéről a láncfűrész sírása

Kutasi Horváth Katalin: Fa voltam egykor

Igen, tán fa voltam egykor egy árnyas úton,
Hisz úgy vonz az erdő, hogy szinte fáj:
A fenyő, a szálfa vagy a derékban megtört,
A sugárral átölelt s a tölgyfakirály.
Mi fénylik szebben? A bükk vagy a nyír?
Mindegyik folyton magához hív,
Egyre csak titkokat fecsegnek fülembé,
Elmondják, hogy éljek: oly egyszerű!
Nem értik, miért nem teszem, mit hallok,
Maradhatnék is, hozzájuk tartozom.
Elmegyek mégis, hogy visszajöhessenek,
S hogy még jobban örüljek: újra köztük vagyok.
Egyszerűbb utat kínálnak ekkor,
Mint amiről letérek, s mit el mégsem hagyok,
Jó volna köztük meggyökeresedni,
Emberebb lennék, ha újra fa vagyok!

Lektorálta: Kutasi Horváth Katalin

*A Verslista honlapja:
<http://portal.verslista.hu>*

*A Képzeld el... irodalmi folyóirat honlapja:
<http://www.kepzeldel.hu>*

*Az Irodalom Feketen-Fehéren c. folyóirat honlapja:
<http://poeta.hu/feketen-feheren>*

*A Poéta Irodalmi Portál honlapja:
<http://www.poeta.hu>*
